

David Baldacci

Onder druk

Zwarte Beertjes
Utrecht

•1•

De groep sombere mannen zat in een grote kamer diep onder de grond, die alleen bereikbaar was via één enkele, snelle lift. De kamer was heimelijk gebouwd in de jaren zestig, tijdens de renovatie van het particuliere gebouw dat erboven stond. Oorspronkelijk was deze ‘superbunker’ bedoeld geweest als schuilkelder bij een kernaanval, niet als schuilplaats voor de top van de Amerikaanse regering, maar voor lagere ambtenaren, die zo ‘onbelangrijk’ waren dat ze vermoedelijk niet op tijd zouden kunnen weggelopen maar die toch meer bescherming verdienden dan gewone burgers. Zelfs in het geval van de totale vernietiging bestonden er in de politiek nu eenmaal rangen en standen.

De bunker stamde uit een tijd waarin mensen nog dachten dat je een nucleaire voltrefter kon overleven door je in een stalen cocon in de aarde te begraven. Na de holocaust die de rest van het land zou vernietigen, zouden de leiders uit de puinhopen tevoorschijn komen zonder nog iets om over te regeren, behalve giftige dampen.

Het oorspronkelijke bovengrondse gebouw was allang gesloopt en de kelder lag nu onder een klein winkelcentrum dat al jaren leegstond. De schuilplaats was praktisch vergeten en werd nu nog gebruikt als vergaderruimte door bepaalde mensen binnen de belangrijkste inlichtingendienst van het land. Dat was niet zonder risico, omdat deze besprekingen niets te maken hadden met de officiële functie van deze mannen. De onderwerpen die ze bespraken waren illegaal en in dit geval zelfs crimineel. Daarom waren extra voorzorgsmaatregelen nodig geweest.

De superdikke stalen wanden hadden een extra koperlaag gekregen die, samen met de tonnen aarde boven de kelder, voldoende bescherming bood tegen de elektronische afluisterapparatuur van satellieten of elders. De mannen kwamen niet graag naar deze schuilkelder, omdat het zo lastig was. En zelfs inlichtingsofficieren als zij deed het te veel aan James Bond denken. Helaas cirkelde er tegenwoordig zoveel geavanceerde spionageapparatuur om de aarde dat er bijna geen enkele andere plaats was waar ze nog veilig met elkaar konden praten. Je moest je nu diep in de grond begraven om aan je vijanden te ontkomen en in elk geval was dit een plek waar je elkaar kon ontmoeten met een redelijke

zekerheid dat je gesprekken niet zouden worden opgevangen, zelfs in deze wereld van ultramoderne technologie.

De aanwezigen waren uitsluitend blanke mannen, met grijzend haar. De meesten liepen al tegen de zestig, de verplichte pensioenleeftijd bij de dienst. Ze waren zakelijk en onopvallend gekleed en hadden net zo goed artsen, advocaten of effectenmakelaars kunnen zijn. Wie hen zag, zou zich waarschijnlijk de volgende dag al geen van de gezichten meer kunnen herinneren. Die anonimiteit was hun handelsmerk. Voor deze mensen konden zulke details het verschil betekenen tussen leven en – een vaak gewelddadige – dood.

Gezamenlijk kende deze klik duizenden geheimen die nooit bekend zouden worden bij het grote publiek, omdat het grote publiek niet verheugd maar verontwaardigd zou zijn over die geheimen en alles wat ermee samenhang. Toch vroeg Amerika vaak om resultaten – op economisch, politiek, sociaal of ander gebied – die alleen mogelijk waren door bepaalde delen van de wereld in puin te leggen. Het was de taak van deze mannen om te bedenken hoe ze dat clandestien konden realiseren, zonder de Verenigde Staten een slechte naam te bezorgen en het land te bewaren voor hinderlijke internationale terroristen en andere buitenlanders die niet gelukkig waren met dit soort ontwikkelingen in de wereld.

Het doel van de bespreking van vanavond was de moord op Faith Lockhart. Officieel was het de CIA bij presidentieel decreet verboden zich met moordaanslagen bezig te houden, maar hoewel deze mannen in dienst waren van de Agency, zaten ze hier niet in hun officiële hoedanigheid. Dit was een particuliere onderneming en ze waren het er allemaal over eens dat Lockhart moest sterven, en gauw. Het welzijn van het land hing ervan af. Daar waren deze mannen zich terdege van bewust, ook al zagen Amerikaanse presidenten dat soms niet in. Maar omdat er een mensenleven in het geding was, heerste er een geprikkelde stemming, als onder een stel agressieve senatoren die op Capitol Hill over subsidies van miljarden dollars kibbelden.

‘Wat je dus bedoelt,’ zei een van de grijze mannen terwijl hij met een slanke wijsvinger door de rokerige ruimte priemde, ‘is dat we behalve Lockhart ook een federale agent uit de weg moeten ruimen.’ De man schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Waarom zouden we een van onze eigen mensen vermoorden? Dat kan rampzalige gevolgen hebben.’

De man aan het hoofd van de tafel knikte bedachtzaam. Robert Thornhill was de meest gezaghebbende veteraan uit de koude oorlog, een man met een unieke status binnen de CIA. Zijn reputatie was onaantastbaar, zijn lijst van successen ongeëvenaard. Als adjunct-directeur Ope-

raties regeerde hij over de ultieme vrijplaats van de CIA. De DDO, of *Deputy Director Operations*, was verantwoordelijk voor operaties in het buitenland waarbij militaire inlichtingen moesten worden verzameld. Het Directoraat Operaties van de CIA stond officieus bekend als het 'spionnennest' en de identiteit van de adjunct-directeur was niet eens publiek bekend. Het was de ideale omgeving voor het regelen van clandestiene zaken.

Thornhill had deze selecte groep georganiseerd, en alle leden waren net zo bezorgd over de situatie binnen de CIA als hij. Thornhill had zich het bestaan van deze opgeblazen ondergrondse tijdscapsule herinnerd en het geld gevonden om de kelder heimelijk op te knappen en alle voorzieningen te herstellen. Het wemelde in dit land nu eenmaal van de overheidsspeeltjes die met belastinggeld werden betaald en soms nergens toe dienden. Nou ja, grapte Thornhill bij zichzelf, als de regering het zuurverdiende geld van haar burgers niet verspilde, wat zou ze dan anders moeten doen?

Terwijl hij met zijn hand over de roestvrijstalen console met de vreemde ingebouwde asbakjes streek, de gefilterde lucht opsnoof en de beschermende koelte van de aarde om zich heen voelde, gingen zijn gedachten terug naar de tijd van de koude oorlog. Toen was er tenminste nog enige zekerheid geweest, met de hamer en sikkel als grote vijand. Hij stond liever tegenover de logge Russische beer dan tegenover een snelle adder die je pas ontdekte op het moment dat hij met zijn gifanden een uitval deed. Er waren heel wat landen en groeperingen die niets liever wilden dan de Verenigde Staten ten val brengen. Het was zijn werk om dat te voorkomen.

Hij liet zijn blik langs de gezichten rond de tafel glijden, peilde de vaderlandslievendheid van de aanwezigen en was niet ontevreden. Zo lang als hij zich kon herinneren had hij maar één wens gehad: Amerika dienen. Zijn vader had bij de OSS gewerkt, de voorganger van de CIA in de Tweede Wereldoorlog. Hij had weinig geweten van wat zijn vader deed, maar de man had hem wel het besef bijgebracht dat je je leven niet mooier kon besteden dan in dienst van je land. Zodra hij van Yale kwam, was Thornhill bij de CIA gegaan. En tot de dag waarop hij stierf was zijn vader trots op hem geweest. Maar niet trotser dan de zoon op zijn vader.

Thornhill had zilvergrijs haar dat hem een gedistingeerd voorkomen gaf. Zijn ogen waren grijs en levendig, zijn kin hoekig. Hij had een diepe, beschaafde stem. Technisch jargon en de gedichten van Longfellow rolden hem met hetzelfde gemak van de lippen. De man droeg nog altijd driedelige pakken en rookte liever pijp dan sigaretten. Hij was in-

middels achtenvijftig en had rustig zijn dagen bij de CIA kunnen slijten om daarna met pensioen te gaan als een bereid en erudiet ambtenaar. Maar hij peinsde er niet over om in stilte afscheid te nemen, en de reden daarvoor was duidelijk.

De laatste tien jaar waren de taken en het budget van de CIA gedecimeerd. Dat was een rampzalige ontwikkeling, omdat de brandhaarden die nu overal ter wereld opblaaiden vaak werden veroorzaakt door fanatici die geen verantwoording schuldig waren aan politieke organen, maar wel de middelen hadden om massavernietigingswapens aan te schaffen. En hoewel bijna iedereen dacht dat hightech de remedie was tegen alle kwalen van de wereld, konden zelfs de modernste satellieten niet door de straatjes van Bagdad, Seoul of Belgrado slenteren om de emotionele stemming daar te peilen. Computers in de ruimte konden nooit ontdekken wat mensen dachten en wat voor duivelse plannen ze koesterden in hun hart. Een slimme agent die bereid was zijn of haar leven te wagen werd door Thornhill nog altijd hoger aangeslagen dan de beste hardware die voor geld te koop was.

En Thornhill beschikte gelukkig over zo'n kleine groep goede agenten binnen de CIA, die volkomen loyaal waren aan hem en zijn geheime strategie. Ze hadden allemaal hard gewerkt om de dienst haar vooraanstaande positie terug te geven. En eindelijk had Thornhill nu de mogelijkheid daartoe gevonden. Het zou niet lang meer duren voordat hij vooraanstaande Congresleden, senatoren en zelfs de vice-president in zijn macht zou hebben – voldoende hoge bureaucraten om elke commissie te kunnen manipuleren. Thornhill zou zijn begroting weer zien stijgen, zijn menskracht zien toenemen en zijn dienst weer haar oude positie in de wereld zien heroveren.

Die strategie had goed gewerkt voor J. Edgar Hoover en de FBI. Het was geen toeval, dacht Thornhill, dat het budget en de invloed van het Bureau veel groter waren geworden onder het bewind van de vroegere directeur, dankzij de 'geheime' dossiers die hij over belangrijke politici zou hebben aangelegd. Als er één organisatie in de wereld was die Robert Thornhill met heel zijn wezen haatte, was het de FBI. En hij zou alle middelen gebruiken die nodig waren om zijn eigen dienst weer aan de top te brengen, ook al zou hij daarvoor de aanpak van zijn bitterste vijand moeten kopiëren.

Ik zal je nog overtroeven, Ed.

Thornhill richtte zijn aandacht weer op de mannen om zich heen. 'Het zou natuurlijk prettiger zijn als we niet een van onze eigen mensen hoefden te elimineren,' zei hij. 'Maar het feit is dat de FBI haar dag en nacht bewaakt. Het enige moment waarop ze echt kwetsbaar is, is als ze

naar dat huisje gaat. Ze kunnen haar elk moment tot beschermde getuige verklaren, dus moeten we toeslaan bij dat huis.’

‘Oké,’ zei iemand anders, ‘dan ruimen we Lockhart uit de weg, maar laten we die FBI-agent in leven. Allemachtig, Bob!’

Thornhill schudde zijn hoofd. ‘Dat risico is te groot. Ik weet dat het heel treurig is om een collega te moeten doden, maar we mogen onze verantwoordelijkheid niet ontlopen. Dat zou een rampzalige vergissing zijn. Je weet wat we in deze operatie hebben geïnvesteerd. Het mag niet fout gaan.’

‘Verdomme, Bob,’ protesteerde de ander weer, ‘besef je wel wat er zal gebeuren als de FBI erachter komt dat wij een van hun mensen hebben vermoord?’

‘Als we zoiets niet geheim kunnen houden, zitten we in het verkeerde vak,’ snauwde Thornhill. ‘Dit is niet de eerste keer dat er mensenlevens zijn geofferd.’

Iemand anders boog zich naar voren in zijn stoel. Hij was de jongste van de groep, maar verdiende hun respect met zijn scherpe verstand en zijn efficiënte, uiterst meedogenloze werkwijze.

‘We praten nu over een scenario om Lockhart te doden om op die manier een FBI-onderzoek naar Buchanan te torpederen. Waarom doen we geen beroep op de directeur van de FBI om zijn mensen terug te roepen? Dan hoeven er geen slachtoffers te vallen.’

Thornhill keek zijn jongere collega teleurgesteld aan. ‘En hoe wil je de FBI-directeur uitleggen waarom wij dat vragen?’

‘Misschien een glimp van de waarheid?’ opperde de man. ‘Dat moet zelfs in de inlichtingenwereld mogelijk zijn, of niet?’

Thornhill glimlachte warm. ‘Dus moet ik tegen de directeur van de FBI, die tussen haakjes ons allemaal graag zou willen bijzetten in een museum, zeggen dat hij de kans op een sensationeel onderzoek maar moet laten lopen, zodat de CIA met illegale middelen zijn eigen dienst te slim af kan zijn? Geweldig. Waarom heb ik dat zelf niet bedacht? Welke gevangenis heb jij uitgekozen voor je straf?’

‘Jezus, Bob, we werken tegenwoordig sámen met de FBI. Het is geen 1960 meer. Denk eens aan het CTC.’

Het CTC was het Counter Terrorism Center, een gezamenlijk project van de CIA en de FBI om het terrorisme te bestrijden door de uitwisseling van informatie en middelen. Alle betrokkenen vonden het een succes, maar Thornhill zag het als de zoveelste poging van de FBI om zijn grijpprage vingertjes in zijn pap te houden.

‘Ik heb wel wat ervaring met het CTC,’ zei Thornhill. ‘Ik vind het een ideale mogelijkheid om te volgen wat het Bureau in zijn schild voert, en

dat is meestal niet erg fraai, wat ons betreft.’

‘Toe nou, we staan allemaal aan dezelfde kant, Bob.’

Thornhill keek de jongere man aan met een blik die iedereen in de kamer een rilling over de rug deed lopen. ‘Ik verzoek je vriendelijk om dat in mijn bijzijn nooit meer te zeggen,’ zei Thornhill.

De man verbleekte en liet zich terugzakken in zijn stoel.

Thornhill klemde zijn pijp tussen zijn tanden. ‘Moet ik je soms voorbeelden geven van de manier waarop de FBI de eer heeft opgeëist voor ónze successen? Voor het bloed van ónze agenten? Voor de talloze keren dat wij de wereld voor de totale vernietiging hebben behoed? Hoe ze alle onderzoeken manipuleren om de concurrentie kapot te maken en hun eigen belachelijke budget nog verder op te schroeven? Moet ik je een lijstje geven van al die momenten uit mijn zesendertigjarige loopbaan dat de FBI heeft geprobeerd onze missie en onze mensen in diskrediet te brengen? Nou?’ De andere man schudde langzaam zijn hoofd toen Thornhill hem ijzig aanstaarde. ‘Het kan me niet schelen of de directeur van de FBI persoonlijk hier naartoe zou komen om mijn voeten te kussen en me onvoorwaardelijk trouw te zweren; ik laat me niet vermurwen. Nooit! Is dat duidelijk?’

‘Heel duidelijk,’ antwoordde de jongere man, hoewel hij moeite had om niet verbijsterd zijn hoofd te schudden. Iedereen in deze kamer, behalve Robert Thornhill, wist dat de FBI en de CIA heel redelijk met elkaar overweg konden. Hoewel de FBI zich wel eens op de voorgrond drong bij gezamenlijke onderzoeken omdat ze nu eenmaal over meer middelen beschikten dan wie ook, waren ze zeker niet bezig met een heksenjacht om de CIA ten val te brengen. Maar de mannen in deze kamer begrepen ook dat Robert Thornhill de FBI als hun grootste vijand zag. En ze wisten dat Thornhill tientallen jaren geleden een expert was geweest in het organiseren van moordaanslagen voor de CIA. Waarom zou je zo’n man dan kwaad maken?

‘Maar als we die agent doden,’ zei een ander, ‘zal de FBI dan niet beginnen aan een kruistocht om de waarheid boven tafel te krijgen? Ze zijn in staat de hele aarde te verschroeien. Hoe goed wij ook zijn, de FBI is altijd sterker. En waar blijven we dan?’

Er klonk instemmend gemompel van de anderen. Thornhill keek voorzichtig om zich heen. Deze groep mannen vormde een kwetsbaar bondgenootschap. Stuk voor stuk waren het paranoïde, ondoorgrondelijke kerels die gewend waren hun eigen plan te trekken. Het was al een wonder dat hij hen allemaal in één kamer had weten te verzamelen. ‘Natuurlijk zal de FBI alles doen om de moord op een van hun agenten, en de kroongetuige in zo’n uniek en belangrijk onderzoek, op te los-

sen. Dus stel ik voor hun die oplossing, ónze oplossing, op een presenteerblaadje aan te bieden.’ Ze keken hem nieuwsgierig aan. Hij nam een slok water uit zijn glas en nam even de tijd om zijn pijp te stoppen. ‘Nadat ze Buchanan jarenlang met zijn onderneming heeft geholpen, heeft Faith Lockhart last gekregen van haar geweten of van paranoia. Ze is naar de FBI gegaan en heeft hun alles verteld wat ze weet. Gelukkig had ik dat al zien aankomen. Maar Buchanan weet nog niet dat zijn partner hem heeft verraden. Of dat wij van plan zijn haar te elimineren. Dat weten wij alleen.’

Thornhill feliciteerde zichzelf met die laatste opmerking. Het klonk goed. Alwetend. Het was tenslotte hun vak om alles te weten.

‘Maar misschien vermoedt de FBI dat hij iets van haar verraad weet of daar binnenkort wel achterkomt. En dus heeft niemand in de wereld een beter motief om Faith Lockhart te vermoorden dan Danny Buchanan.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg zijn criticus.

‘Wat ik bedoel,’ antwoordde Thornhill kortaf, ‘is heel eenvoudig. In plaats van Buchanan de kans te geven te verdwijnen, tippen we de FBI dat hij en zijn cliënten het verraad van Lockhart hebben ontdekt en haar en de agent hebben laten vermoorden.’

‘Maar als ze Buchanan te pakken krijgen, zal hij hun alles vertellen,’ wierp de man onmiddellijk tegen.

Thornhill keek hem aan zoals een teleurgestelde leraar naar een tegenvallende leerling kijkt. In het afgelopen jaar had Buchanan hun bijna alle wapens in handen gegeven die ze nodig hadden. Hij had nu zijn nut verloren.

Die waarheid drong ook langzaam tot de groep door.

‘Dus we tippen de FBI postúúm over Buchanan. Drie doden. Pardon, drie moorden,’ zei iemand anders.

Thornhill keek de kamer door en peilde zwijgend de reactie van de anderen op deze discussie, op zijn plan. Ondanks hun bezwaren tegen de eliminatie van een FBI-agent wist hij dat drie doden weinig betekenden voor deze mannen. Ze waren nog van de oude school, die heel goed begreep dat zulke offers nodig waren. Het vak dat zij uitoefenden kostte mensen soms het leven. Maar het voorkwam soms ook een oorlog. Drie mensen doden om er drie miljoen te redden – wie kon daar iets tegenin brengen? Zelfs als de slachtoffers betrekkelijk onschuldig waren. Iedere soldaat die in een oorlog sneuvelde was onschuldig. Clandestiene actie, in inlichtingenkringen vreemd genoeg ‘de derde optie’ genoemd – tussen diplomatie en openlijke oorlog – was het terrein waarop de CIA zijn werkelijke waarde kon bewijzen, vond Thornhill. Hoewel het ook

de oorzaak was geweest van enkele van de grootste fiasco's van de dienst. Maar zonder risico was er geen kans op glorie. Die tekst mochten ze op zijn grafsteen zetten.

Thornhill hield geen officiële stemming. Dat was ook niet nodig.

'Dank u, heren,' zei Thornhill. 'Ik regel alles wel.' En hij schorste de vergadering.

•2•

Het kleine, met houten dakpannen bedekte huis stond eenzaam aan het einde van een korte, met grind geplaveide weg. In het zand van de bermen woekerden paardebloemen, zuring en muur. Het bouwvallige huisje stond op een open plek van een halve hectare en werd aan drie kanten omringd door bossen waar de bomen met elkaar concurreerden om het zonlicht. Vanwege *wetlands* en andere ontwikkelingsproblemen waren er nooit andere huizen in de buurt van het tachtig jaar oude huisje verrezen. Het dichtstbijzijnde dorp lag op ongeveer vijf kilometer rijden, of half die afstand als je de moed had om te voet het dichte bos te doorkruisen.

De afgelopen twintig jaar was het rustieke huisje regelmatig gebruikt voor spontane jongerenfeestjes, en soms door zwervende daklozen op zoek naar de betrekkelijke luxe en veiligheid van vier muren en een dak, hoe bouwvallig ook. De huidige eigenaar, die het kort geleden had geërfd, zag er weinig brood in en had daarom besloten het te verhuren. Hij had zelfs een enthousiaste huurder gevonden die bereid was één jaar huur vooruit te betalen, contant.

Deze avond golfde het enkelhoge gras in de voortuin door de kracht van de aanwakkerende wind. De rij dikke eiken achter het huis weerspiegelde de bewegingen van het gras door in hetzelfde ritme door te buigen. Het leek haast niet mogelijk, maar behalve de wind waren er bijna geen andere geluiden.

Bijna.

In de bossen, een paar honderd meter recht achter het huis, plensden een paar voeten door de bedding van een ondiep beekje. Dat het dichtbegroeide terrein lastig begaanbaar was in het donker, zelfs bij een drie-

kwart volle maan, bleek wel uit de vuile broek en de doorweekte schoenen van de man. Hij bleef even staan om zijn bemodderde schoenen schoon te schrapen tegen de stam van een omgevallen boom.

Lee Adams liep nu eens te zweten en dan weer te rillen na de inspannende tocht. Hij was eenenveertig, een meter vijfentachtig lang en sterk als een beer. Hij werkte hard aan zijn conditie, wat goed te zien was aan zijn biceps en zijn deltaspiereën. Fit blijven was een vereiste in zijn vak. Hoewel hij vaak dagenlang in een auto zat, of in een bibliotheek of een gerechtsgebouw om microfiches door te lezen, moest hij vaak ook in bomen klimmen, tegenstanders uitschakelen die soms nog sterker waren dan hij, of – zoals nu – in het holst van de nacht door dichte bossen met lastige greppels manoeuvreren. Wat extra spierkracht kon dan geen kwaad. Maar hij was geen twintig meer en dat liet zijn lichaam hem duidelijk merken.

Lee had dik golvend bruin haar dat constant over zijn ogen viel, een snelle en aanstekelijke lach, hoge jukbeenderen en sympathieke blauwe ogen waar meisjes en vrouwen al vanaf de basisschool regelmatig voor waren gevallen. Maar hij had in zijn loopbaan zoveel botten gebroken en andere blessures opgelopen dat zijn lichaam zich veel ouder voelde dan het eruitzag. En daarmee werd hij elke ochtend bij het opstaan geconfronteerd: de krampjes en de pijntjes. Een gevaarlijk gezwel of gewoon artritis? vroeg hij zich wel eens af. Maar wat deed het ertoe? God bepaalde zelf wel wanneer Hij je kaartje afstempelde. Gezond eten en wat oefenen met gewichten of een hometrainer zouden weinig invloed hebben op de beslissing van de Grote Man om je ballonnetje lek te prikken.

Lee tuurde voor zich uit. Hij zag het huisje nog niet. Het bos was te dicht. Hij prutste wat aan de knoppen van de camera die hij uit zijn rugzak had gehaald terwijl hij stond uit te blazen. Lee had deze tocht al vaker gemaakt, maar hij was nog nooit in het huis geweest. Hij had wel dingen gezien, vreemde dingen. Daarom was hij teruggekomen. Het werd tijd om de geheimen van deze plek te ontraadselen.

Toen hij weer op adem was, sjokte Lee verder, met de wegvlochtende dieren van het bos als enig gezelschap. Het wemelde van de herten, konijnen, eekhoorns en zelfs bevers in dit nog ongerepte deel van noordelijk Virginia. Onder het lopen luisterde Lee naar het gefladder van vliegende beesten. Het enige dat hij zich daarbij kon voorstellen waren hondsdolle, schuimbekkende vleermuizen die blind rondom zijn hoofd scheerden. En bij elke stap leek hij in een wervelstorm van muggen terecht te komen. Hoewel hij een aardig voorschot had gekregen, en contant, overwoog hij serieus om zijn tarief voor deze missie wat op te schroeven.

Toen hij de rand van het bos naderde bleef Lee weer even staan. Hij had veel ervaring in het bespioneren van huizen, mensen en hun bezigheden. Langzaam en systematisch, dat was de beste methode. Net als een piloot die een checklist afwerkte. En maar hopen dat er geen onverwachte dingen gebeurden, zodat je moest improviseren.

Lee's gebroken neus was een onderscheiding die hij had verdiend als amateurbokser in de marine, waar hij zijn jeugdige agressie had botgevierd in een vierkante ring met touwen er omheen, tegen opponenten van hetzelfde gewicht en hetzelfde niveau. Twee stevige handschoenen, een paar snelle handen en voeten, een sluwe tactiek en een sterk hart waren zijn wapens geweest – in de meeste gevallen voldoende voor de overwinning.

Na zijn diensttijd was het redelijk goed met hem gegaan. Nooit rijk, nooit echt arm, meestal zijn eigen baas, meestal vrij en nooit echt alleen, hoewel hij nu al bijna vijftien jaar gescheiden was. Het enige goede dat uit dat huwelijk was voortgekomen was net twintig geworden. Zijn dochter was lang, blond en intelligent, studeerde met een volledige beurs aan de universiteit van Virginia en was een ster in het vrouwenvoetbalteam. Maar de afgelopen tien jaar had Renee Adams niets met haar vader te maken willen hebben, met de zegen van haar moeder, die Renee haar vooroordelen had opgedrongen. En dan te bedenken, dacht Lee, dat zijn ex zo lief had geleken toen ze pas met elkaar gingen, zo gecharmeerd van zijn marine-uniform en zo wild in bed.

Zijn ex-vrouw, een voormalige stripper die Trish Bardoe heette, was als reactie op hun scheiding meteen hertrouwd met een zekere Eddie Stipowicz, een werkloze ingenieur met een drankprobleem. Lee dacht dat het fout ging en had de voogdij over Renee opgeëist met het argument dat haar moeder en stiefvader niet voor haar konden zorgen. Ongeveer op dat moment had Eddie, een onbetrouwbare etterbak aan wie Lee hartgrondig de pest had, min of meer bij toeval een soort microchip uitgevonden waarmee hij miljoenen had verdiend. Daarna had Lee's voogdijzaak niet veel kans meer. Om nog meer zout in de wond te wrijven waren er verhalen over Eddie verschenen in de *Wall Street Journal*, *Time*, *Newsweek* en een aantal andere bladen. Hij was een beroemdheid. Hun huis was zelfs gefotografeerd voor *Architectural Digest*.

Lee had dat nummer van *Digest*. Trish' nieuwe huis was obsceen groot en voornamelijk ingericht in karmozijnrood en donker aubergine, waardoor het op de binnenkant van een doodskist leek. De ramen waren zo groot als de vensters van een kathedraal, in de meubels kon je verdwalen en er waren genoeg panelen, trappen en ander houtwerk om een gemiddelde stad in het Midden-Westen een jaar lang warm te kun-

nen stoken. Ze hadden zelfs stenen fonteinen met naakte figuren. Mooi toch? Er was ook een foto opgenomen van het gelukkige stel zelf. Lee had er zelf een onderschrift bij bedacht: 'Freak en seksbom winnen prijs voor wansmaak.'

Maar één foto had meteen zijn aandacht getrokken: Renee op de prachtigste hengst die Lee ooit had gezien, op een grasveld dat zo groen en glad gemaaid was dat het een vijver van zeeglas leek. Lee had de foto uitgeknipt en veilig opgeborgen in een soort familie-album. Natuurlijk vermeldde het artikel niets over hem. Waarom zou het ook? Maar de verwijzing naar Renee als Eds dochter had hem wel gestoken.

'Stiefdochter,' had Lee hardop gezegd toen hij het las. 'Stiefdochter! Dat kun je me niet afnemen, Trish.' Meestal was hij niet jaloers op de rijkdom van zijn ex-vrouw, omdat zijn dochter daardoor nu niets te kort kwam. Maar het deed wel pijn.

Als je iets al zo lang had, iets wat je had gemaakt met een deel van jezelf, iets waar je meer van hield dan waarschijnlijk goed voor je was, en het dan weer kwijtraakte... Lee dacht er liever niet te lang over na. Hoe groot en flink hij ook was, als hij dacht aan dat diepe gat, midden in zijn borst, begon hij te janken als een klein kind.

Het leven kon vreemd zijn. Zoals wanneer de dokter je kernegezond verklaarde en je de volgende dag dood neerviel.

Lee keek naar zijn bemodderde broekspijpen en masseerde een vervelende kramp uit zijn vermoeide been terwijl hij met zijn andere hand een mug uit zijn oog sloeg. Een huis zo groot als een hotel, met bedienden, fonteinen, grote paarden, een gestroomlijnde privé-jet... Wat een zorgen, allemaal.

Lee klemde de camera tegen zijn borst. Er zat een 400-film in, die Lee had 'opgevoerd' door de instelling van de camera op 1600 iso te zetten. Een snelle film had minder licht nodig en door een kortere sluitertijd verkleinde hij de kans op onscherpe foto's door bewegingen of trillingen van de camera. Hij klikte er een 600-mm telelens op en installeerde het statief van de lens.

Hij tuurde tussen de takken van een wilde kornoelje door en stelde de lens scherp op de achterkant van het huisje. Verspreide wolken dreven langs de maan en maakten de duisternis om hem heen nog dieper. Hij maakte een serie foto's en borg de camera weer op.

Het probleem was dat hij van hieruit niet kon zien of er op dit moment iemand in het huisje was of niet. Er brandde geen licht, maar misschien was er ergens een kamer waarvan het licht niet naar buiten straalde. Bovendien was de voorkant van het huis aan het gezicht onttrokken en misschien stond daar een auto geparkeerd. Bij andere gelegenheden

had hij de banden- en voetsporen bestudeerd, maar die hadden hem niet veel wijzer gemaakt. Er kwamen maar weinig auto's over deze weg en al helemaal geen wandelaars of joggers. De enige auto's die hij had gezien waren weer gekeerd omdat ze een verkeerde afslag hadden genomen. Allemaal, behalve één.

Hij keek omhoog naar de lucht. De wind was gaan liggen. Lee schatte dat de maan nog wel even achter de wolken zou blijven. Hij slingerde de rugzak weer over zijn schouders, spande even zijn spieren alsof hij al zijn energie verzamelde, en waagde zich toen uit het bos.

Geruisloos sloop hij naar een plek waar hij achter een paar struiken kon hurken om zowel de voorkant als de achterkant van het huisje in het oog te houden. Terwijl hij keek, werd het wat lichter omdat de wolken voor de maan verdwenen. De maan zelf leek hem slaperig te bespieden, nieuwsgierig naar wat hij uitspookte.

Hoe afgelegen het huis ook leek, het was maar drie kwartier rijden naar het centrum van Washington. Daarom lag het heel gunstig voor bepaalde zaken. Lee had inlichtingen ingewonnen over de eigenaar, maar die was brandschoon. Informatie over de huurder was moeilijker te vinden geweest.

Lee haalde een apparaat tevoorschijn dat eruitzag als een cassette-recorder maar in werkelijkheid een lock-pick was, een elektrische looper met batterijen, in een etui met een rits. Hij zocht een geschikte bit om het slot te forceren en met een sleuteltje bevestigde hij de bit in de looper. Zijn vingers werkten snel en efficiënt, ook toen er weer wolken voor de maan schoven en het nog donkerder werd. Lee had dit al zo vaak gedaan dat hij zijn inbrekersgereedschap zelfs met zijn ogen dicht nog met bewonderenswaardige precisie in elkaar kon zetten.

Overdag had hij de sloten van het huis al verkend door zijn kijker. Dat was hem niet meegevallen. Veiligheidssloten op alle buitendeuren en spanjoletsloten op de ramen van de begane grond én de eerste verdieping. Het zag er allemaal splinternieuw uit. En dat voor een bouwvalig huisje ergens in de wildernis.

Ondanks het koele weer verscheen er een druppeltje zweet op Lee's voorhoofd toen hij daarover nadacht. Nerveus tastte hij naar de 9-mm in de holster aan zijn riem. Het metaal voelde geruststellend aan. Hij nam even de tijd om het single-action pistool door te laden, met de veiligheidspal er nog op.

Het huisje had ook een alarmsysteem. Dat had hem helemaal verbaasd. Als hij verstandig was, zou Lee nu al zijn spullen inpakken en naar huis gaan om zijn opdrachtgever te melden dat het onbegonnen werk was. Maar hij had zijn trots. Hij zou doorzetten totdat er iets gebeurde

waardoor het echt niet meer ging. En Lee kon heel hard lopen als het nodig was.

Het huisje binnendringen zou niet zo moeilijk zijn, vooral omdat hij de code van het alarm kende. Dat was hem gelukt toen hij er voor de tweede keer was en twee mensen naar het huisje zag komen. Hij wist al dat er een alarm was, daarom had hij zijn maatregelen genomen. Hij was het stel vóór geweest en had gewacht tot ze weer naar buiten kwamen. Toen ze vertrokken had de vrouw de code ingevoerd om het alarm in te schakelen. Lee, die achter dezelfde struiken verborgen lag als nu, had heel toevallig een elektronisch speeltje bij zich dat de code gewoon uit de lucht plukte, als een honkbalhandschoen die een bal ving. Een elektrisch stroompje veroorzaakt een magnetisch veld, net als een kleine zender. Op het moment dat de lange vrouw de cijfers intoetste, gaf het alarmsysteem een discreet signaal af voor elk cijfer, dat door Lee's elektronische handschoen werd opgevangen.

Lee keek nog eens naar de wolken, trok een paar latex handschoenen met versterkte vingertoppen en palmkussentjes aan, pakte zijn zaklantaarn en haalde diep adem. Een minuut later verliet hij de beschutting van de struiken en sloop voorzichtig naar de achterdeur. Hij trok zijn bemodderde schoenen uit en zette ze naast de deur. Hij wilde geen sporen achterlaten van zijn bezoek. Goede privé-detectives waren onzichtbaar. Lee hield de zaklamp onder zijn arm geklemd terwijl hij de loper in de deur stak en het apparaatje inschakelde.

Hij gebruikte de elektrische loper gedeeltelijk omdat het zo snel ging, maar ook omdat hij niet veel ervaring had met het forceren van sloten. Met die ouderwetse lopers moest je regelmatig oefenen om je vingers gevoelig te houden voor de ligging van de breeklijn en de subtiele verandering in spanning als de tuimelaars van het slot aan hun kleine dans begonnen. Een ervaren inbreker of slotenmaker kon met zo'n ouderwets apparaat sneller werken dan Lee met zijn moderne elektronica. Maar dat was een echt vak, en Lee kende zijn beperkingen. Gelukkig voelde hij de schoot van het slot algauw terugschuiven.

Toen hij de deur openduwde, werd de stilte verstoord door het zachte piepen van het alarmsysteem. Snel vond hij het bedieningspaneel, toetste de zes cijfers in en meteen verstomde het gepiep. Op het moment dat Lee zachtjes de deur achter zich sloot beseftte hij dat hij nu een crimineel was.

De man liet zijn geweer zakken en de rode stip van het laservizier van het wapen verdween van de brede rug van de nietsvermoedende Lee Adams. De man met het geweer was Leonid Serov, een voormalige

KGB-officier, gespecialiseerd in moordaanslagen. Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie was Serov zijn baan kwijtgeraakt, maar ook in de ‘beschaafde’ wereld was veel vraag naar zijn bedrevenheid in het doden van mensen. Hoewel hij ook als communist jarenlang niets te klagen had gehad met een eigen appartement en een eigen auto, was Serov als kapitalist bijna van de ene op de andere dag steenrijk geworden. Als hij dat eerder geweten had...

Serov kende Lee Adams niet en had geen idee wat hij hier deed. Hij had hem pas opgemerkt toen Adams van achter de struiken naar het huis toe rende, omdat hij vanaf de andere kant door het bos gekomen was. De geluiden van zijn nadering waren overstemd door de wind, veronderstelde de Rus terecht.

Serov keek op zijn horloge. Ze konden nu elk moment arriveren. Hij inspecteerde de lange geluiddemper die op het geweer was gemonteerd en wreef zachtjes over de lange snuit, alsof het een huisdier was, alsof hij zijn gevoel van onoverwinnelijkheid op het glimmende metaal wilde overbrengen. De kolf was een speciale combinatie van kevlar, glasvezel en grafiet, die bijzonder stabiel was. Het wapen had geen conventionele boring maar een afgerond rechthoekig profiel, een zogeheten polygonale boring, met een draaiing naar rechts. Daardoor moest de snelheid met ruim acht procent worden vergroot en – nog belangrijker – kon een kogel uit dit geweer bij ballistisch onderzoek praktisch onmogelijk worden geïdentificeerd omdat de loop geen groeven had die duidelijke sporen op de kogel nalieten als die het wapen verliet. Succes was afhankelijk van kleine details. Op die filosofie had Serov zijn hele carrière gebouwd.

Het huis stond zo afgelegen dat Serov had overwogen om de geluiddemper te verwijderen en te vertrouwen op zijn ervaring als schutter, zijn hightech vizier en zijn goed voorbereide vluchtroute. Dat zelfvertrouwen leek hem gerechtvaardigd. Als je iemand in een verlaten gebied vermoordde, wie zou het dan horen? En klonk een geweschot anders dan het kraken van een vallende boom? Sommige geluiddempers konden de baan van een schot nadelig beïnvloeden, met het vervelende resultaat dat niet het doelwit de klos was, maar de huurmoordeenaar zelf, als zijn cliënt van de mislukking hoorde. Maar Serov had zelf toezicht gehouden op de constructie van deze demper en was ervan overtuigd dat het ding goed werkte.

De Rus bewoog zich even om de kramp in zijn schouder te verlichten. Hij was hier al sinds het invallen van de duisternis, maar hij was gewend om lang te wachten. En hij werd nooit moe. Hij nam het leven ernstig genoeg voor een behoorlijke dosis adrenaline wanneer hij iemand an-

ders dat leven moest ontnemen. Risico's hielden je alert. Of je nu bergen beklom of moorden pleegde, ironisch genoeg was je je veel meer van het leven bewust als de dood zo nabij was.

Zijn vluchtroute door de bossen kwam uit bij een stille weg waar een auto gereed zou staan om hem naar Dulles Airport te brengen, niet ver weg. Daarna wachtten er weer andere missies op andere plaatsen, waarschijnlijk veel exotischer dan hier. Maar voor deze opdracht had de omgeving bepaalde voordelen.

Iemand in de stad vermoorden was het moeilijkst. Een plaats voor je wapen vinden, de trekker overhalen en daarna weer veilig weg zien te komen – dat werd allemaal veel lastiger door de nabijheid van getuigen of zelfs de politie. Nee, dan liever het platteland, de rust van het buitenleven, de beschutting van bomen en de grotere afstanden tussen de huizen. Daar zou hij wel elke dag van de week kunnen toeslaan, als een wolf op een koecienweitje.

Serov zat op een boomstronk, vlak achter de bosrand en ongeveer dertig meter van het huis. De bomen stonden dicht op elkaar, maar toch had hij hier een vrij schootsveld; een kogel had maar een paar centimeter vrije ruimte nodig. Volgens zijn informatie zouden de man en de vrouw het huis binnengaan door de achterdeur. Maar zo ver zouden ze nooit komen. Waar hij de laser richtte, zou de kogel vernietigend toeslaan. En hij wist zeker dat hij zelfs een vuurvliegje zou kunnen raken vanaf twee keer deze afstand tot het huis.

Alles was zo goed georganiseerd dat Serovs instinct hem waarschuwde dat hij extra op zijn hoede moest zijn. En daar had hij nu een concrete reden voor: de man in het huis. Het was geen smeris. Politiemensen slopen niet door de struiken en pleegden geen inbraken. Omdat niemand hem voor de aanwezigheid van de man gewaarschuwd had, stond hij dus niet aan Serovs kant. Maar de Rus hield er niet van om zijn plannen te wijzigen. Als de man niet reageerde op het moment dat de twee slachtoffers werden neergeschoten, zou Serov zich aan zijn oorspronkelijke plan houden en door het bos ontsnappen. Als de vreemdeling er zich op een of andere manier mee bemoeide of naar buiten kwam stormen als de schoten vielen... dan had Serov genoeg munitie en zouden er drie lijken achterblijven in plaats van twee.

Daniel Buchanan zat in zijn donkere kantoor en dronk zwarte koffie die zo sterk was dat hij zijn hartslag bijna vóelde oplopen met elke slok. Na weer zo'n lange dag van eindeloze gesprekken met politici die hij ervan trachtte te overtuigen dat de zaken waarvoor hij streed hun aandacht dubbel en dwars waard waren, was hij doodmoe en leek cafeïne nog de enige remedie. Vroeg naar bed was er niet bij. Snel een dutje, even de ogen dicht als hij naar de volgende vergadering of het volgende vliegtuig werd gereden, een heimelijk tukje tijdens een lange hoorzitting van het Congres, of hooguit een uurtje of twee thuis in zijn eigen bed – op meer slaap hoefde hij niet te rekenen. En de rest van de tijd werkte hij op de Hill met zijn bijna mystieke regels en gebruiken. Als hij de ronde deed langs de Congresleden, van het ene kantoor naar het andere, hoorde Buchanan de stem-buzzers afgaan en keek hij naar de tv's die alle parlementariërs in hun kantoor hadden staan. De monitor liet zien welke wet er behandeld werd, de score vóór en tegen, en hoeveel tijd iedereen nog had om bliksemsnel naar de zaal te rennen en mee te stemmen. Zo'n vijf minuten voor het einde van de stemming maakte Buchanan meestal een eind aan het gesprek en liep haastig de gangen door op zoek naar andere leden die hij wilde spreken, met het Whip Wind-Up Report in zijn hand geklemd. Daarin stond het rooster voor de stemmingen van die dag en aan de hand daarvan kon Buchanan zien waar hij bepaalde parlamentsleden kon vinden – belangrijke informatie als je tientallen bewegende doelen probeerde te volgen van wie de meesten niet eens met je wilden praten.

Vandaag was het Buchanan gelukt om een belangrijke senator te strikken in de metro naar het Capitool, op weg naar een stemming. Na hun gesprekje was Buchanan er redelijk zeker van dat de man hem zou helpen. Hij was niet een van Buchanans 'speciale' contacten, maar je wist nooit uit welke hoek je steun kon krijgen. Het kon Buchanan niet schelen dat zijn cliënten niet populair waren of geen kiezers achter zich hadden om een Congreslid onder druk te zetten. Hij bleef gewoon op hen inpraten. Het doel heiligde de middelen, dus hoefde hij zich niet te schamen als hij zich niet helemaal correct gedroeg.

Buchanans kantoor was schaars gemeubeld en had niet veel van de normale luxe waarmee een drukke lobbyist zich omringde. Danny, zoals hij zich graag liet noemen, had geen computer, geen diskettes, geen dossiers, geen belangrijke papieren. Dossiers konden worden gestolen, computers gekraakt. Telefoons werden voortdurend afgeluisterd. Spionnen luisterden met alle mogelijke hulpmiddelen, van omgekeerde

glazen tegen de muur tot aan de modernste elektronische snufjes die een jaar geleden nog niet eens waren uitgevonden maar nu een hele informatiestroom zomaar uit de lucht konden opzuigen. Het gemiddelde bedrijf lekte vertrouwelijke informatie zoals een getorpedeerd schip matrozen verloor. En Buchanan had veel te verbergen.

Al meer dan twintig jaar was hij de invloedrijkste lobbyist van Washington. In belangrijke opzichten had hij zelfs de basis gelegd voor het vak, dat was uitgegroeid van een groepje goedbetaalde juristen die tijdens hoorzittingen zaten te snurken tot een zeer complexe wereld waar onvoorstelbare belangen op het spel stonden. Als huurling op Capitol Hill had hij met succes milieuvervuilers vertegenwoordigd in conflicten met het ministerie en hun de kans gegeven hun gif op het nietsvermoedende publiek los te laten. Hij had de politieke strategie bepaald voor farmaceutische giganten die moeders en kinderen de dood in hadden gejaagd. Hij was een hartstochtelijk pleitbezorger geweest van wapenfabrikanten die het een zorg zou zijn dat hun wapens niet deugden. Hij had achter de schermen de belangen verdedigd van autofabrieken die liever een proces begonnen dan toe te geven dat hun producten niet veilig waren. En ten slotte had hij de tabaksindustrie – de grootste melkkoe van allemaal – geholpen in haar strijd tegen alles en iedereen. In die tijd kon Washington het zich nog niet veroorloven om hem of zijn cliënten te negeren. En zo had Buchanan een vermogen verdiend.

Veel strategieën die hij in die tijd had ontwikkeld, waren een voorbeeld geworden voor de manipulaties van de moderne politiek. Hij had Congresleden wetten laten indienen waarvan hij wist dat ze het niet zouden halen, alleen om de mogelijkheid van latere wijzigingen te torpederen. Buchanans cliënten hadden de pest aan elke verandering. Voortdurend leverde hij achterhoedegevechten, terwijl de tegenstanders van zijn opdrachtgevers hem op de hielen zaten. Hoe vaak had hij niet een politieke ramp voorkomen door de kantoren van de leden te overspoelen met brieven, propaganda en nauwelijks verholen dreigementen om alle financiële steun in te trekken? ‘Mijn cliënt zal uw herverkiezing steunen, senator, omdat we weten dat u ons niet laat zakken. O ja, onze donatie is al overgemaakt op uw campagnerekening.’ Hoe dikwijls had hij die woorden niet uitgesproken?

Ironisch genoeg waren het juist de verdiensten van al dat lobbyen voor de machtigen die meer dan tien jaar geleden een dramatische verandering in Buchanans leven hadden veroorzaakt. Het was altijd zijn bedoeling geweest om eerst carrière te maken en pas daarna te trouwen en een gezin te stichten. Hij wilde eerst de wereld zien voordat hij de ver-

antwoording voor een vrouw en kinderen op zich nam, en dus was hij in een Range Rover van zestigduizend dollar op fotosafari gegaan door West-Afrika. Behalve prachtige dieren was hij daar ook armoede, ellende en onvoorstelbaar menselijk lijden tegengekomen. Bij een andere reis, naar een afgelegen deel van Soedan, was hij getuige geweest van een massabegrafenis van kinderen. Het dorp was getroffen door een epidemie, hoorde hij. Het was een van die dodelijke ziekten die regelmatig door het gebied waarden en een slachting aanrichtten onder kinderen en bejaarden. Wat voor een ziekte dan? had hij gevraagd. O, zoiets als de mazelen, was het antwoord.

Op weer een andere reis had hij gezien dat miljarden Amerikaanse sigaretten in Chinese havens werden uitgeladen voor mensen die toch al gezichtsmaskertjes droegen vanwege de luchtvervuiling. En een volgende keer zag hij dat voorbehoedsmiddelen die in de Verenigde Staten waren verboden bij honderdduizenden in Zuid-Amerika werden gedumpt met bijsluiters die alleen in het Engels waren gesteld. Hij zag sloppenwijken naast luxe wolkenkrabbers in Mexico City, honger naast de weelde van criminele kapitalisten in Rusland. En hoewel hij er nooit was geweest, wist hij dat Noord-Korea niets anders was dan een gangsterstaatje waar de afgelopen vijf jaar zo'n tien procent van de bevolking de hongerdood was gestorven. Zo had elk land zijn schizofrene geschiedenis.

Na deze 'pelgrimstocht', die twee jaar duurde, was Buchanans enthousiasme om te trouwen en een gezin te stichten aanmerkelijk bekoeld. Alle stervende kinderen die hij had gezien waren zijn kinderen geworden, zijn gezin. En steeds opnieuw waren er nieuwe massagraven nodig voor die miljoenen kinderen, bejaarden en hongerlijders in de wereld. Maar niet zonder een strijd die hij tot de zijne had gemaakt en waar hij zich voor inzette met alles wat hij had, fanatieker dan hij ooit voor de tabaksindustrie, de wapenfabrikanten of de chemieconcerns had gevochten. Tot op de huidige dag herinnerde hij zich het exacte moment waarop hem de schellen van de ogen waren gevallen: toen hij terugkwam van een reis naar Zuid-Amerika, in de wc van het vliegtuig, kotsend op zijn knieën. Het was alsof hij persoonlijk alle stervende kinderen had vermoord die hij in dat werelddeel had gezien.

Met een totaal andere instelling was Buchanan opnieuw naar al die landen gegaan om te zien hoe hij kon helpen. Hij had zelf een heel transport voedsel en medicijnen gebracht, om pas ter plaatse te ontdekken dat er geen middelen waren om alles naar het binnenland te vervoeren. Machteloos had hij moeten toezien hoe plundersers er met zijn hulpgoederen vandoor gingen. Daarna was hij als onbetaald fondsenwerfer

aan de slag gegaan voor allerlei hulporganisaties, variërend van care tot Catholic Relief Services. Dat deed hij goed, maar zelfs al die dollars betekenden niet meer dan een druppel op een gloeiende plaat. De cijfers werkten niet in hun voordeel. De ellende werd alleen maar groter.

Daarom besloot Buchanan terug te vallen op zijn kennis van de politiek in Washington. Hij ging weg bij het kantoor dat hij had opgericht en nam maar één assistente mee: Faith Lockhart. En de afgelopen tien jaar had hij de armste landen ter wereld als zijn enige cliënten, zijn zorgenkinderen, gehad. Eigenlijk zag Buchanan ze nauwelijks als geopolitieke eenheden, maar als kwetsbare, uitgemergelde volkeren zonder eigen stem. De rest van zijn leven wilde hij wijden aan de oplossing van het onoplosbare probleem van de verschoppelingen van deze wereld.

Hij gebruikte zijn geweldige vakkennis en contacten in Washington, maar ontdekte al gauw dat de nieuwe zaak waarvoor hij vocht veel minder populair was dan de strijdpunten waar hij zich vroeger voor inzette. Toen hij naar Capitol Hill kwam als voorvechter van machtige bedrijven hadden de politici hem glimlachend ontvangen, ongetwijfeld met visioenen van campagnebijdragen en gratis publiciteit. Nu hielpen ze hem niet meer. Sommige Congresleden pochten dat ze niet eens een paspoort hadden en dat de Verenigde Staten al veel te veel geld uitgaf aan buitenlandse hulp. Het hemd is nader dan de rok, zeiden ze, en dat was maar beter ook.

Maar de meest voorkomende reactie was: ‘Waar wonen mijn kiezers, Danny? Hoe kan ik in Illinois worden herkozen door eten te sturen naar Ethiopië?’ En terwijl hij het ene kantoor na het andere werd uitgewerkt, merkte hij dat ze wat medelijdend naar hem keken: Danny Buchanan, misschien wel de grootste lobbyist aller tijden, zag het niet meer zo scherp. Hij begon seniel te worden. Heel triest. Hij streed voor een goede zaak, dat wel, maar het interesseerde geen hond. Afrika? Hongerige kinderen in Latijns-Amerika? We hebben al genoeg problemen in eigen land.

‘Als het niet over handel, troepen of olie gaat, Danny, waarom zit je dan mijn tijd te verdoen?’ had een gerespecteerd senator hem gevraagd. Het leek een treffende definitie van de Amerikaanse buitenlandse politiek.

Waren ze dan werkelijk zo blind? vroeg Buchanan zich steeds weer af. Of zag hij het zelf verkeerd?

Ten slotte besloot hij dat er nog maar één weg overbleef. Volstrekt illegaal, natuurlijk, maar iemand die met de rug tegen de muur staat bekommert zich niet om ethische principes. Met het kapitaal dat hij in de loop der jaren had verdiend, begon hij belangrijke politici om te kopen,

op verschillende manieren. En dat werkte. De hulp aan zijn cliënten nam toe, in allerlei opzichten. Het kostte hem zijn persoonlijke rijkdom, maar toch had Buchanan het gevoel dat het de goede kant op ging. In elk geval niet achteruit. Het behoud van het kostbare, met moeite veroverde terrein was al een heel succes. Hij had weer hoop gekregen. Tot ongeveer een jaar geleden.

Als op een teken werd er op de deur van zijn kantoor geklopt. Hij schrok op uit zijn overpeinzingen. Het gebouw was gesloten, het hoorde beveiligd te zijn en de schoonmakers waren allang naar huis. Buchanan stond niet op. Hij zag de deur opengaan en het silhouet van een lange man tekende zich in de deuropening af. De man stak zijn hand uit en deed het licht aan.

Buchanan knipperde tegen het felle schijnsel van de plafondlampen. Toen zijn ogen aan het licht gewend waren, zag hij dat Robert Thornhill zijn regenjas uittrok, zijn jasje en zijn overhemd gladstreek en tegenover hem ging zitten. Hij bewoog zich elegant en rustig, alsof hij net een drankje had gedronken op zijn country club.

‘Hoe kom je hier binnen?’ vroeg Buchanan scherp. ‘Dit gebouw is afgesloten.’ Op de een of andere manier voelde hij dat er nog meer mensen vlak achter de deur stonden.

‘Dat is het ook, Danny, dat is het ook. Voor de meeste mensen.’

‘Je bent niet welkom hier, Thornhill.’

‘Ik ben beleefd genoeg om jou met je voornaam aan te spreken en ik zou het op prijs stellen als jij dat andersom ook deed. Een detail, ik geef het toe, maar in elk geval vraag ik je niet om menéér Thornhill te zeggen, wat normaal zou zijn tussen meester en knecht. Nietwaar, Danny? Zie je dat ik niet zo’n slechte werkgever ben?’

De zelfvoldane houding van de man was bedoeld om Buchanan zo kwaad te maken dat hij niet meer helder kon denken. Maar Danny leunde ontspannen naar achteren in zijn stoel en vouwde zijn handen voor zijn buik.

‘Waar heb ik dit bezoekje aan te danken, Bób?’

‘Je gesprek met senator Milstead.’

‘Ik had hem ook wel in de stad kunnen spreken. Ik begrijp niet waarom je me naar Pennsylvania stuurt.’

‘Omdat je op die manier meer kans krijgt om je zegje te doen voor de hongerende massa. Zie je, ik heb ook een hart.’

‘Maar geen geweten, vrees ik. Heb je er nooit problemen mee dat je de ellende van miljoenen mannen, vrouwen en kinderen voor wie elke nieuwe dag een godswonder is, misbruikt voor je eigen plannetjes?’

‘Ik word niet betaald om een geweten te hebben, maar om de belangen

van dit land te beschermen. Jóúw belangen. Als je op je geweten werd beoordeeld, zou niemand in deze stad nog werk hebben. Bovendien heb ik alle waardering voor jouw inspanningen. Ik heb niets tegen armen en weerlozen. Ga zo door, Danny!’

‘Je vindt het niet erg als ik daar geen woord van geloof?’

Thornhill glimlachte. ‘Elk land heeft mensen zoals ik in dienst. Als ze slim zijn, tenminste. Wij krijgen dingen voor elkaar die iedereen wil, maar waarvoor niemand het lef heeft.’

‘O, dus jij speelt voor God? Interessant beroep.’

‘God is een idee. Ik hou me bezig met feiten. En over feiten gesproken: jij bereikt je doel ook met illegale middelen, dus waarom ontzeg je mij dat recht?’

Daar had Buchanan eigenlijk geen antwoord op. En Thornhills irritant onverstoorbare houding versterkte zijn gevoel van machteloosheid nog.

‘Heb je nog vragen over die ontmoeting met Milstead?’ vroeg Thornhill.

‘Je weet genoeg van Harvey Milstead om hem drie keer levenslang te bezorgen. Wat wil je nou eigenlijk?’

Thornhill grinnikte. ‘Je beschuldigt me toch niet van verborgen bedoelingen?’

‘Zeg het maar, Bob. We zijn partners.’

‘Misschien wil ik alleen maar dat jij door een hoepel springt als ik met mijn vingers knip.’

‘Goed. Maar als je volgend jaar nog eens onaangekondigd binnenkomt, moeten ze je misschien horizontaal naar buiten dragen.’

‘Dreigementen van een eenzame lobbyist. Tegen mij?’ Thornhill zuchtte. ‘O nee, niet eenzaam. Je hebt een leger van één soldaat. Hoe is het met Faith? Alles goed?’

‘Faith heeft hier niets mee te maken. Faith blijft hier buiten.’

Thornhill knikte. ‘Jij bent het enige doelwit. Jij en die corrupte politici van je. De trots van Amerika.’

Buchanan keek zijn tegenstander onbewogen aan, maar zei niets.

‘De zaak wordt op de spits gedreven, Danny. De ontknoping begint te naderen, zoals je al zei. Ik hoop dat je klaarstaat om spoorloos te verdwijnen.’

‘Als ik verdwijn, zullen zelfs jouw spionagesatellieten me niet meer kunnen vinden.’

‘Zelfvertrouwen is heel inspirerend maar vaak ook totaal misplaatst.’

‘Is dat alles wat je me wilde vertellen? Dat ik me gereed moet houden om te vluchten? Dat doe ik al sinds het eerste moment dat ik jou ontmoette.’

Thornhill stond op. ‘Concentreer je maar op senator Milstead. Probeer hem wat sappige feiten te ontlokken. Vraag hem naar het inkomen dat hij straks krijgt als hij met pensioen gaat. En hoe weinig hij daarvoor hoeft te doen. Hoe meer details, des te beter.’

‘Ik ben blij dat je er zo’n plezier in hebt. Veel leuker dan de Varkensbaai, neem ik aan.’

‘Dat was voor mijn tijd.’

‘Dan heb je wel andere dingen op je kerfstok.’

Thornhill leek even geïrriteerd, maar herstelde zich snel. ‘Je zou goed kunnen pokeren, Danny. Maar onthoud wel dat bluffen zonder honneurs nog altijd bluffen is.’ Thornhill trok zijn regenjas weer aan. ‘Doe geen moeite, ik kom er zelf wel uit.’

En het volgende moment was hij vertrokken. De man leek naar believen te kunnen verschijnen en verdwijnen. Buchanan leunde weer naar achteren en zuchtte diep. Zijn handen trilden en hij drukte ze plat tegen zijn bureau om ze stil te krijgen.

Thornhill was zijn leven binnengestormd als een exploderende torpedo. In feite had hij Buchanan tot een loopjongen gemaakt, die mensen moest bespioneren die hij jarenlang met zijn eigen geld had omgekocht. Alles wat Buchanan van hen wist vertelde hij aan Thornhill, die hen ermee chanteerde. En Buchanan kon niets doen om die rat te dwarsbomen.

Ironisch genoeg was Buchanan door zijn slinkende kapitaal en Thornhills manipulaties weer terug bij af. Hij was opgegroeid op de illustere Philadelphia Main Line. Hij woonde op een van de prachtigste landgoederen in dat gebied. Droogstenen muren liepen als dikke, grijze penseelstreken rond uitgestrekte, perfect onderhouden gazons waarop een landhuis van ruim duizend vierkante meter stond, compleet met brede overdekte veranda’s en een vrijstaande garage voor vier auto’s, met een appartement erboven. Het huis had meer slaapkamers dan een hotel en luxe badkamers waarvoor de duurste tegels waren gebruikt. Zelfs zoiets alledaags als de kranen waren in goud uitgevoerd.

Het was de wereld van de Amerikaanse adel, waar een beschut leventje en huizenhoge verwachtingen hand in hand gingen. Buchanan had dit complexe universum van heel dichtbij meegemaakt, maar zonder er deel van uit te maken. Buchanans familie leverde de chauffeurs, de kamermeisjes, de tuinmannen, de kindermeisjes, de klusjesmannen en de koks. Nadat ze generaties lang de winters langs de Canadese grens hadden getrotseerd, waren de Buchanans massaal naar het zuiden getrokken, naar een milder klimaat en minder inspannend werk dan het gezwoe met een bijl, een spade, een boot en vishaken. Daar in het

noorden hadden ze gejaagd om aan de kost te komen en hout gehakt om warm te blijven, terwijl ze machteloos moesten toezien hoe de natuur meedogenloos hun gelederen uitdunde in een natuurlijk proces dat de overlevenden sterker maakte en hun afstammelingen nog sterker. En Danny Buchanan was misschien wel de sterkste van allemaal.

De jonge Danny had het gras gesproeid, het zwembad schoongemaakt, de tennisbaan aangeveegd, de lijnen gekalkt, de bloemen geplukt, de groente uit de tuin gehaald en braaf met de andere kinderen gespeeld. Toen hij ouder werd had hij meegedaan met die verwendende rijkelui-kinderen, diep in de beslotenheid van de complexe bloementuinen, waar ze rookten, dronken en elkaar seksueel verkenden. Buchanan had zelfs als drager meegelopen en oprecht gehuild toen twee van die jongelui hun bevoorrechte leventje hadden verspeeld door met te veel whisky op in een sportwagen te stappen en veel te hard te rijden voor hun ernstig vertraagde reflexen. Als je zo snel leefde, stierf je vaak ook snel. Op dit moment zag Buchanan zijn eigen einde razendsnel op zich af stormen. Sindsdien had hij zich nooit meer thuis gevoeld in een van beide groepen, arm of rijk. Hij zou nooit echt bij de rijken horen, hoeveel geld hij ook op de bank had. Hij had wel gespeeld met de rijke erfgenamen, maar tegen etenstijd gingen zij naar de eetzaal van het landhuis, terwijl hij naar de keuken slenterde om het brood te breken met de andere bedienden. De jonge adel had aan Harvard, Yale en Princeton gestudeerd, hij had een avondstudie gevolgd aan een school die door zijn rijke vriendjes openlijk werd bespot.

Maar ook van zijn eigen familie was Buchanan vervreemd. Hij stuurde geld, maar zij stuurden het terug. En als hij op bezoek kwam, hadden ze niets om over te praten. Ze begrepen niet wat hij deed en dat interesseerde hun ook niet. Maar ze gaven hem wel het gevoel dat zijn werk niet deugde; dat merkte hij aan hun strakke gezichten en hun gemompelde opmerkingen. Washington was net zo tegenstrijdig met alles waar zij in geloofden als de hel zelf. Hij loog voor zijn geld en werd daar rijk mee. Hij had beter eenvoudig maar eerlijk werk kunnen doen, net als zij. Door boven hen uit te stijgen was hij juist diep gezonken onder hun normen van eerlijkheid, integriteit en karakter.

Het pad dat hij de afgelopen tien jaar had gekozen, had zijn isolement nog vergroot. Hij had weinig vrienden. Maar miljoenen vreemden, verspreid over de hele wereld, waren van hem afhankelijk voor zoiets fundamenteels als hun eigen leven. Zelfs Buchanan moest toegeven dat het een bizar bestaan was.

En met de komst van Thornhill was Buchanan nog een stap verder omhooggeleden langs de helling naar de afgrond. Nu kon hij niet eens

meer zijn enige echte vriendin, Faith Lockhart, in vertrouwen nemen. Zij wist niets van Thornhill en ze zou nooit iets te weten komen over de CIA-officier. Dat was haar enige bescherming. Maar het had hem wel zijn laatste mogelijkheid tot menselijk contact ontnomen.

Danny Buchanan was nu echt alleen.

Hij liep naar het raam van zijn kantoor en staarde naar de indrukwekkende monumenten die over de hele wereld bekend waren. Sommige mensen zagen in die mooie gevels niets anders dan een façade. Net als de hand van de goochelaar waren ze bedoeld om de blik af te leiden van de echt belangrijke zaken in deze stad, die meestal slechts de belangen dienden van een kleine, selecte groep.

Buchanan had geleerd dat stabiele, effectieve macht uiteindelijk het resultaat was van de heerschappij van de minderheid over de meerderheid, omdat de meeste mensen nu eenmaal geen politieke dieren waren. Het ging om een verantwoorde balans, om de mildheid en beschaving waarmee die kleine minderheid over de grote meerderheid regeerde. En Buchanan wist dat het beste voorbeeld uit de wereldgeschiedenis hier op deze plaats te vinden was.

Hij sloot zijn ogen, liet zich omarmen door de duisternis en zoog nieuwe energie op voor de strijd van morgen. Maar het beloofde nog een lange nacht te worden, want in feite was zijn leven nu één lange tunnel geworden, op weg naar niets. Als hij Thornhill met zich mee zou kunnen sleuren, de afgrond in, was het dat allemaal waard geweest. Eén klein lichtpuntje in de duisternis, dat was alles wat Buchanan nodig had. Kon hij dat maar vinden.

•4•

De auto op de snelweg hield zich precies aan de maximumsnelheid. De man reed, de vrouw zat naast hem. Ze leken allebei nogal verkrampd, alsof ze bang waren dat de één plotseling de ander zou overvallen.

Toen er een straalvliegtuig met neergelaten landingsgestel als een havik over hen heen heen dook op weg naar Dulles Airport, sloot Faith Lockhart haar ogen en stelde zich even voor dat ze in dat vliegtuig zat en niet ging landen maar juist was opgestegen voor een vlucht naar een verre

bestemming. Toen ze langzaam haar ogen opende, nam de auto een afslag en lieten ze het onrustige schijnsel van de natriumlampen achter zich. Niet veel later reden ze langs bomen aan weerszijden van de weg, tussen brede greppels met hoog, vochtig gras. De zwakke glinstering van de ééndimensionale sterren was nu het enige licht, afgezien van de dubbele lichtbundel waarmee de koplampen de duisternis doorboorden.

‘Ik begrijp niet waarom agent Reynolds vanavond niet kon komen,’ zei ze.

‘Heel eenvoudig, Faith. Jij bent niet de enige zaak waaraan ze werkt,’ antwoordde speciaal agent Ken Newman. ‘Maar je kent mij toch ook? We gaan alleen wat praten, net als anders. Doe maar alsof ik Brooke Reynolds ben. We werken allemaal bij hetzelfde team.’

De auto draaide een andere, nog stillere weg in. De bomen maakten plaats voor kaalgeslagen velden die op de definitieve komst van de bulldozers wachtten. Over een jaar zouden hier bijna net zoveel huizen staan als er ooit bomen waren geweest. De groei van de buitenwijken was niet te stuiten. Het land leek naakt en verwoest. En troosteloos, misschien om wat er komen ging. In dat opzicht sloot het perfect aan bij Faiths stemming.

Newman keek haar even aan. Hoewel hij het niet graag toegaf, voelde hij zich nooit op zijn gemak in haar gezelschap, alsof hij naast een op scherp gestelde kneedbom zat, zonder enig idee wanneer de explosie zou komen. Hij schoof heen en weer op zijn stoel. Hij had een rauwe plek op de plaats waar het leer van zijn schouderholster normaal tegen zijn huid schuurde. De meeste agenten kregen daar eelt, maar Newman alleen blaren, die weer afschilferden. Ironisch genoeg vond hij die lichte pijn wel prettig, omdat hij zich daardoor niet kon ontspannen. Dit lichte ongemak was een duidelijke waarschuwing dat de kleinste onoplettendheid hem fataal zou kunnen worden. Maar omdat hij vanavond een kogelvrij vest droeg, had hij geen last van de holster. De irritatie was minder en zijn concentratie daarom ook.

Faith voelde het bloed in haar oren gonzen. Al haar zintuigen stonden op scherp, zoals wanneer je ’s avonds laat in bed ligt en een vreemd, verontrustend geluid hoort. Als kind rende je dan naar de slaapkamer van je ouders en klom bij hen in bed, zodat ze je begripvol en troostend in hun armen konden nemen. Maar ze was nu zesendertig en haar ouders waren dood. Wie zou Faith Lockhart nog kunnen beschermen?

‘En na vanavond is agent Reynolds weer terug,’ zei Newman. ‘Je voelt je prettiger bij haar, is het niet?’

‘Ik weet niet of “prettig” het juiste woord is in deze omstandigheden.’

‘Jawel. Dat is zelfs heel belangrijk. Reynolds weet precies wat ze doet. Geloof me, als zij er niet was geweest, waren we nog geen steek opgeschoten. Je hebt ons nog niet veel aanwijzingen gegeven. Maar zij gelooft in je. En zolang jij niets doet om dat vertrouwen te beschamen, heb je een belangrijke bondgenote in Brooke Reynolds. Ze bekommert zich echt om je.’

Faith kruiste haar benen en sloeg haar armen over elkaar. Ze was ongeveer een meter vijfenzestig en had een vrij kort bovenlijf. Haar boezem was platter dan ze graag zou hebben gewild, maar ze had lange, mooie benen. Ze kon er altijd op rekenen dat haar benen genoeg aandacht kregen. Het was haar niet ontgaan dat Newman al een paar keer een heimelijke blik had geworpen op haar fraai gespierde kuiten en dijen, verpakt in dunne nylons.

Faith veegde haar lange kastanjebruine haar uit haar gezicht en legde haar hand tegen de brug van haar neus. Ze zag al een paar grijze haren tussen het bruin. Ze vielen nog niet op, maar dat zou met de tijd veranderen. En de spanningen van dit moment maakten haar snel ouder. Naast haar ijver, haar goede verstand en haar zelfvertrouwen had haar uiterlijk zeker geholpen bij haar carrière, wist Faith. Je mocht nooit zeggen dat het een voordeel was om er goed uit te zien, maar natuurlijk was dat zo. Zeker als je voornamelijk met mannen te maken had, zoals in haar werk.

De brede lach waarmee ze werd begroet als ze het kantoor van een senator binnenkwam, had minder te maken met haar intelligentie dan met de korte rokjes die ze droeg. Soms waren het simpele dingen, zoals je schoen even laten bungelen. Dan spraken ze over stervende kinderen in verre landen, en families die in de diepste armoede moesten leven, terwijl die mannen geobsedeerd naar het décolleté tussen haar tenen staarden. God, testosteron was de grootste zwakte van een man en het grootste voordeel voor een vrouw. In elk geval zorgde het voor evenwicht op een speelveld waar mannen altijd de beste kansen hadden gehad.

‘Het is leuk om zo populair te zijn,’ zei Faith. ‘Maar me oppikken in een donker steegje en dan hierheen rijden in het holst van de nacht... is dat niet wat overdreven?’

‘Je kon moeilijk het FBI-kantoor in Washington binnenwandelen. Je bent de belangrijkste getuige in een onderzoek dat een sensatie zou kunnen worden. En dit huis is tenminste veilig.’

‘Het is ook ideaal voor een hinderlaag. Hoe weet je dat we niet gevolgd worden?’

‘O, we worden wel gevolgd. Door onze eigen mensen. Als er iemand

anders in de buurt was geweest, hadden ze het wel gemerkt en ons gewaarschuwd. Tot aan die afslag hadden we een van onze eigen wagens achter ons. Dus je kunt gerust zijn.'

'Fijn. Jullie zijn onfeilbaar. Ik wilde dat ik zulk personeel had. Waar haal je die vandaan?'

'Hoor eens, we weten echt wel wat we doen, oké? Geen paniek.' Maar terwijl hij dat zei, keek hij weer in zijn spiegelte.

Toen ging zijn blik naar de mobiele telefoon die op de voorbank lag, en Faith kon bijna zijn gedachten lezen. 'Toch maar even om versterking bellen?' Newman keek haar verstoord aan maar zei niets. 'Oké, laten we dan spijkers met koppen slaan,' zei ze. 'Wat schiet ik hier eigenlijk mee op? Dat is me nooit duidelijk geworden.' Toen Newman nog steeds geen antwoord gaf, keek ze een tijdje naar zijn profiel om zijn weerstand te peilen. Ze boog zich naar hem toe en legde een hand op zijn arm.

'Ik neem grote risico's,' zei ze. Ze voelde zijn spieren verstrakken onder de mouw van zijn jasje. Ze liet haar vingers daar liggen, met wat meer druk. Haar vingertoppen konden nu onderscheid maken tussen de stof van zijn jasje en die van zijn overhemd. Toen hij zich schuin naar haar toe keerde, zag Faith het kogelvrije vest dat hij droeg. Opeens verdamppte het speeksel in haar mond, tegelijk met haar gemoedsrust.

Newman keek haar aan. 'Ik zal eerlijk zijn. Ik weet niet wat de deal is, want daar ga ik niet over. Eigenlijk heb je ons tot nu toe niet veel verteld. Maar als je het volgens de regels speelt, komt het wel goed. Als jij de informatie levert, krijg je zo snel mogelijk een nieuwe identiteit als schelpenverkoopster op de Fiji-Eilanden, terwijl je partner en zijn vriendjes langdurig onderdak krijgen van de regering. Maak je niet druk, denk er niet te veel over na en probeer het er heelhuids vanaf te brengen. Wij staan aan jouw kant, vergeet dat niet. Wij zijn de enige vrienden die je hebt.'

Faith leunde naar achteren en maakte eindelijk haar blik los van dat kogelvrije vest. Het werd tijd voor haar verrassing, vond ze. Ze kon het net zo goed op Newman uitproberen als op Reynolds. In sommige opzichten kon ze goed met Reynolds opschieten. Twee vrouwen in een oceaan van mannen. Op veel subtiele manieren begreep de vrouwelijke FBI-agent haar veel beter dan een man. Aan de andere kant waren ze ook als twee zwerfkatten die om dezelfde visgraat cirkelden.

'Ik wil Buchanan er ook bij halen. Ik weet dat het me zal lukken. En met ons tweeën als getuigen zullen jullie veel sterker staan.' Ze zei het heel snel, blij dat het er eindelijk uit was.

Ze zag de verbazing op Newmans gezicht. 'Faith, we zijn heel flexibel,

maar we gooien het niet op een akkoordje met de vent die volgens jou het brein achter de hele zaak is.'

'Je weet niet precies hoe het zit. Waarom hij dat heeft gedaan. Hij is niet de schurk van het verhaal. Hij deugt.'

'Hij heeft de wet overtreden. Volgens jou heeft hij ambtenaren en politici omgekocht. Dat zegt mij genoeg.'

'Als je begrijpt waarom hij dat heeft gedaan, denk je er wel anders over.'

'Ik zou er niet op hopen, Faith. Doe dat jezelf niet aan.'

'En als ik nou zeg dat het kiezen of delen is: ons allebei, of het gaat niet door?'

'Dan zou je de grootste fout van je leven maken.'

'Dus het is hij of ik?'

'Dat lijkt me niet zo'n moeilijke keus.'

'Ik wil met Reynolds praten.'

'Die zal hetzelfde zeggen als ik.'

'Wees daar niet zo zeker van. Ik kan heel overtuigend zijn. En ik heb toevallig ook gelijk.'

'Faith, je hebt geen idee wat hier allemaal speelt. Bovendien bepaalt de FBI niet wie er vervolgd zal worden. Dat doet de officier van justitie. Zelfs als Reynolds het met je eens zou zijn, en dat betwijfel ik, zullen de juristen dat nooit accepteren. Als ze die machtige politici willen aanpakken maar tegelijk een deal sluiten met de vent die voor alles verantwoordelijk is, verliezen ze het proces en zijn ze hun baantje kwijt. Dit is Washington. We praten over een stel machtige gorilla's, vergeet dat niet. Wat gaat er gebeuren, dacht je? De telefoons staan roodgloeiend, de pers draait overuren, achter de schermen wordt er van alles bekookstofd en uiteindelijk zijn wij allemaal de klos. Geloof me, ik zit al twintig jaar in dit vak. Als we Buchanan er niet bijlappen, hebben we geen schijn van kans.'

Faith leunde achterover en tuurde naar de lucht. Eén moment, tussen de wolken, zag ze Danny Buchanan terneergeslagen in een donkere, elendige gevangeniscel zitten. Zo ver mocht ze het nooit laten komen. Ze zou met Reynolds en de juristen moeten praten om ervoor te zorgen dat Buchanan ook onschendbaarheid kreeg. Anders ging het niet door. Maar Newman leek zo zeker van zijn zaak. Wat hij zei klonk ook wel logisch. Dit was Washington. En opeens smolt haar zelfvertrouwen weg, als het doven van een lucifer. Had zij, een ervaren lobbyiste die al God-mocht-weten-hoe-lang de vinger aan de politieke pols hield, in dit geval de politieke realiteit over het hoofd gezien?

'Ik moet plassen,' zei Faith.

'Over een kwartiertje zijn we bij het huis.'

‘Als je de volgende afslag links neemt, is er anderhalve kilometer verderop een benzinstation dat dag en nacht open is.’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik weet graag van tevoren waar ik mee te maken krijg,’ zei ze met een zelfverzekerdheid die een opkomende paniek moest maskeren. ‘Dat geldt zowel voor mensen als voor de omgeving.’

Hij gaf geen antwoord, maar sloeg linksaf, en even later stonden ze bij het goed verlichte Exxon-station, waar ook een winkel was. Het leek een afgelegen plek, maar de snelweg moest dicht in de buurt zijn, want er stonden aardig wat vrachtwagens op het parkeerterrein. Het Exxon-station had een vaste klantenkring, dat was duidelijk. Mannen met laarzen en cowboyhoeden, Wrangler-jeans en windjacks met logo’s van vrachtwagen- en onderdeelmerken slenterden heen en weer. Sommigen stonden rustig te tanken, anderen dronken hete koffie, waarvan de stoom langs hun vermoeide, tanige koppen omhoog steeg. Niemand lette op hun auto toen die naast de toiletten aan het einde van het gebouw stopte.

Faith deed de deur van de wc achter zich op slot, klapte de bril neer en ging zitten. Ze hoefde niet naar de wc, maar ze wilde tijd om na te denken en de paniek die haar bestormde de baas te worden. Ze keek om zich heen en staarde afwezig naar de teksten die op de afbladderende gele verf van de muren waren gekrabbeld. Sommige opmerkingen waren zo obscene dat ze er bijna van moest blozen. Maar er waren ook geestige dingen bij, ongelooflijk grof maar echt heel grappig. Waarschijnlijk veel origineler dan wat de mannen op de muren van de aangrenzende wc hadden geschreven, hoewel de meeste mannen dat nooit zouden toegeven. Ze onderschatten vrouwen altijd.

Faith stond op, plensde wat koud water uit de kraan over haar gezicht en droogde zich af met een papieren handdoek. Juist op dat moment dreigden haar knieën het te begeven. Ze greep zich vast aan het vlekke-
rige porselein van de wasbak. Vroeger had ze nachtmerries gehad dat zoiets haar op haar bruiloft zou overkomen. Dat ze haar knieën zou vergrendelen en daarna flauw zou vallen. Nou ja, daar hoefde ze zich geen zorgen over te maken. Ze had nog nooit in haar leven een langdurige relatie gehad, tenzij je een jongen uit de vijfde klas meetelde van wie ze de naam nu niet meer wist. Alleen zijn hemelsblauwe ogen zou ze nooit vergeten.

Danny Buchanan had haar blijvende vriendschap geschonken. Hij was al vijftien jaar haar mentor en een soort vaderfiguur. Hij had haar talent erkend toen niemand dat nog zag. Hij had haar een kans gegeven toen ze die wanhopig nodig had. Ze was naar Washington gekomen met ge-

noeg ambitie en enthousiasme, maar zonder duidelijke plannen. Lobbyen? Daar wist ze helemaal niets van, maar het klonk wel spannend. En winstgevend. Haar vader was een goedhartige, maar wat doelloze zwerfver geweest, die zijn vrouw en dochter van het ene zogenaamd winstgevend project naar het andere had gesleept. Hij was een van die wrede misbaksels van de natuur: een man met een visie, zonder de gave om er iets mee te doen. Hij leefde van de hand in de tand en zijn gezin wachtte elke week weer angstig af of er genoeg geld zou binnenkomen. Als zijn plannen misliepen en hij de investeringen van andere mensen dreigde te verliezen, zette hij Faith en haar moeder haastig in de auto en sloegen ze op de vlucht. Ze waren een paar keer dakloos geweest en hadden regelmatig honger geleden. Maar op de een of andere manier was haar vader altijd weer overeind gekrabbeld. Tot de dag waarop hij stierf was het zo gegaan. Armoede was een blijvende en pijnlijke herinnering voor haar.

Faith wilde een goed en rustig leven, zonder van iemand afhankelijk te zijn. Buchanan had haar de kans en de opleiding gegeven om die droom te verwezenlijken, en nog veel meer dan dat. Hij had niet alleen een visie, maar ook de middelen om zijn grootse plannen uit te voeren. Faith zou hem nooit kunnen verraden. Ze was diep onder de indruk van wat hij tot stand had gebracht en hoe hard hij nog altijd werkte. Hij was de rots in de branding waaraan ze op dat punt in haar leven behoefte had gehad. Maar het afgelopen jaar was hun relatie veranderd. Hij had zich steeds meer in zichzelf teruggetrokken en praatte nauwelijks meer met haar. Danny was vaak geprikkeld en begon bij het minste of geringste tegen haar te snauwen. Toen ze hem vroeg wat er aan de hand was, werd hij nog zwijgzamer. Ze hadden altijd zo'n goede band gehad dat die verandering nog moeilijker voor haar te accepteren was. Hij ging zich heimelijk gedragen en nam haar niet meer mee op reis. Zelfs hun urenlange tactische besprekingen behoorden tot het verleden.

En toen had hij iets totaal onverwachts en afschuwelijks gedaan. Hij had tegen haar gelogen. Het ging maar om een onnozele kwestie, maar het had enorme consequenties. Als hij tegen haar loog over kleine dingen, wat voor belangrijke zaken hield hij dan voor haar verborgen? Ze confronteerde hem nog één keer, maar Buchanan had gezegd dat ze beter niet naar zijn problemen kon vragen. En toen zei hij iets waardoor haar wereld bijna instortte.

Als ze ontslag wilde nemen, zou hij haar niet tegenhouden. En hij liet duidelijk doorschemeren dat hij het tijd vond dat ze opstapte. Ontslag! Voor haar gevoel was het eerder een vader die zijn dochter het huis uit zette.